

**D. Marcvs Evangelista. Rodolphi Gvaltheri Tigurini in
Euangelium Iesu Christi secundum Marcum Homiliæ
CXXXIX.**

Gwalther, Rudolf

[S.l.], 1570

VD16 W 1048

Homilia XVI. Et iterum intrauit Capernaum post dies aliquot, & auditu[m]
est quòd in domo esset: & protinus congregati sunt multi, adeò utiam non
caperent eos nec ea quæ circa ianuam erant loca, & ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71833)

alios vero carnalium beneficiorum desiderio excitatos fuisse, ex alijs similibus locis facile con-
etur. Docemur autem nunquam omni in uniuersum fructu carere qualemcumq; Christi cognouimus.
Nec enim desunt, qui etsi primò spe temporalium bonorum excitentur, mox tamen de gustato Euan-
gelica doctrina fructu ingentes progressus faciunt. Quòd si verò tantum apud istos potius mendaci
leprosi miraculum, multò magis nos uniuersalè humana redemptionis beneficio excitari conuenit,
Christum Iesum amplexi, illum unum scilicet, & colamus, cui debetur benedictio, honor, gloria
& potestas in eternum. Amen.

ET iterum intrauit Capernaum post dies aliquot, & auditu est quòd
in domo esset, & protinus congregati sunt multi, adeò ut iam non
caperent eos nec ea quæ circa tanuam erant loca, & loquebatur eis ser-
monem. Et ueniunt ad eum ferentes paralyticum, qui à quatuor porta-
batur. Et cum nõ possent appropinquare illi præ turba, nudauerunt te-
ctum ædium, in quibus erat perfosso tectò demittunt grabbatum, in
quo paralyticus iacebat. Cum autem uidisset Iesus fidem illorum, ait pa-
ralytico: Fili, remittuntur tibi peccata tua.

Argumentum
& usus presen-
tis loci.

S I uniuersa scriptura unanimitè consensu omnem nostræ salutis rationem in Iesu
Iesu Christo monstrat, ea tamen est nostræ carnis tarditas atq; corruptio, ut illum di-
ficulter admodum Saluatorem agnoscat, maxime si quando aduersa & tentationes in-
dunt. Non temere ergo tam multis miraculis se cum esse declarat Christus, qui in scriptu-
ris predicatur. Vidimus ex his quædam bucuq; que illum animabus nostris & corruptis uicibus
mederi docent. Subiungit hinc Marcus nouum & insolens planè, quò hoc ipsum plenus illi testatur.
Nam paralytico, qui propter peccata omnibus membris captus decumbebat, primò quidem pecca-
torum remissionem offert, deinde verò corporis quoq; ualitudinem & integrum membrorum usum
restituit: ita nimirum re ipsa demonstrans, se animarum simul & corporum saluatorem esse, qui im-
minet ita restituat, ut ad omne opus bonum & ad salutem capessendam idonei sint, qui ex uicibus
corruptione aliqui nihil aliud quàm peccare possunt. At quia simul multa alia conuenienter con-
uatu dignissima, singulas totius historia partes ex ordine tractabimus.

Christus redit
Capernaum
cum sanore.

Oratur à temporis & loci notatione Marcus, quando Christum in urbem Capernaum post
quos dies rediisse scribit, unde antea digressus erat, cum ut alij quoq; ciuitatibus predicaret, cum
liberius precatonibus vacare posset. At aduentus illius fama excitati ciues turmatim ad illum
spiritum confluunt, & inter hos nonnulli etiam ex pharisæorum & scribarum ordine, sicut ex sequen-
tibus patet. Hinc igitur arrepta occasione illis uerbum salutis predicat, & simul sanandi uerbum
exerit, ut Lucas testatur. Ita verò non absq; sanore eò redit Christus, unde ad tempus digressus
est hoc illi perpetuum. Nam à mortuis quoq; gloriosior ad suos discipulos rediit, & olim in uicibus
mo die illustrissimus gloriosissimusq; in nubibus cæli ueniet, ut suos plenè afferat, quos inter dum
reter huius seculi tribulationes omnino deseruisse uidetur. Horum nos meminisse conuenit, si quando
aduersis pressi & tentationibus obruti, Christum nostri curam deposuisse putamus. Ita enim nos ex-
ercere solet, ut carnis socordiam excutiamus, & maiori gratiæ & salutis sue desiderio inflammemur,
cuius iucundissima simul & saluberrima illuminatione tandem suos exhilarare consuecit.

Christus docet
& inter docen-
dum sanat egro-
tos.

Imprimis autem obseruabis, quòd reuer sus in urbem mox docet, & inter docendum uicem san-
nandi exerit. Admonet hoc, quanta sit doctrina Evangelicæ dignitas, & quam ea nobis ad salutem
consequendam necessaria sit. Constat enim hominem ex ingenta corruptione nihil eorum sapere, qui
sunt spiritus Dei, nec modò ad malum proliuem, verum etiam infirmiore esse, quam ut peccata
desideret.

Hyderij & corruptis affectibus resistere possit: cuius rei exemplum in semetipso Paulus alicubi
 proponit. At omnibus hinc vitijs Evangelium Christi medetur. Est etenim lux illa celestis, qua
 illuminat Deum & regni colorum cognoscit: miseris nos inter mundi tenebras versantes illuminat.
 Vnde regulam prescribit, & in eadem ceu freno quodam dirigit. Ingenitam corruptionem auferre &
 dicit, sic ut ipse Christus restatur, quando discipulis ait: Tam vos mundi estis propter verbum meum,
 quod locutus sum vobis. Idem instat gladii corda penetrat, & superfluas cupiditates rescindit. Con-
 fortat item debiles, & infirmis atq; desperantibus animum addit. Deniq; certam & efficacem salutis
 nunciatum est, a qua omnes illi excidunt, qui verbu istud audire dedignantur. Magna igitur est eo-
 rum corruptio, qui dominum traditionibus incertis & noxijs potius quam Evangelio aures praebeant.

Porro non minus obseruandum est, quod praesentibus phariseis, hostibus acerrimis, Christus do-
 cet. Non pudes ergo illum verbi Dei patris sui, & suo exemplo nos quoque instruit, ne nos coram
 mundo hoc adultero & impio Evangelij pudeat, cum illud constet potentiam Dei esse ad salutem
 immo credenti. Quemcumq; enim Christi & verbi ipsius puduerit, illius pudebit etiam filium domi-
 ni, cum veniet in gloria patris sui cum sanctis angelis. Interim eos arguit Christi exemplam,
 quibus religio videtur apud eas ecclesias subsistere, quibus aliquot palam impios & flagitiosos inter-
 mixtos vident, & mox se discessuros minantur, vbi non omnes illorum monitis & placitis subscribunt,
 Quorum zelus quidem probari meretur, modo ambitione & contumacia careat: ac probari non po-
 test, praecipue & inconsultus animi affectus, quo abrepti propter paucos aliquot ecclesias totas dese-
 runt, in quibus non desunt, qui vero salutis studio flagrant, quos illi, quantum in ipsis est, sua seces-
 sione lapsi diripiendos propinant. Tale quid olim Paulus quoque Corinthi, in vrbe corruptissima co-
 rinthiense videtur. Sed illius cogitationibus occurrit Dominus, cum se in illa ipsa vrbe multum popu-
 lum habere restatur. Quo etiam Heliae historia referri debet, cui eandem ob causam fugam paranti
 respondet Deus, sibi adhuc septem millia esse hominum, quos pro veris cultoribus agnoscat, eo quod
 Baaligena sua nunquam adhuc flexerint. Quae exempla a ministris obseruari debent, vt maiorem
 redemptum quam impiorum rationem habendam esse intelligant.

Transseamus nunc ad miraculum, quod in paralytico Christus edidit: in cuius descriptione pri-
 mo locum tenent, qui illum in grabato iacentem ad Christum attulerunt. Non potuerunt autem
 praeterea populi per ianua ad illum ingredi, mox ergo lectum conscendunt, & illo perfisso egro-
 tum vna cum lecto sanibus ad Christum demittunt. Nam ea fuit apud veteres, imprimis Orienta-
 les, adfectorum ratio, vt hoc facile fieri potuerit. Sola enim inferior domuum pars inhabitabatur,
 nec planities contignationibus domus in altum conscendebant. Tecta autem plana erant, & deam-
 bulationibus alijsq; eius generis visibus seruebant. Ideo tecta cancellis sepire in lege iubentur, ne quis
 ex illis delapsus domum sanguinis reatu polluat. Et Dauid supra lectum palatii deambulans
 Baalysidam lauante vidit. Ochusias item rex per cancellos cenaculi aut solarij delapsus fuisse le-
 gimus. Quod propter eos monemus, qui omnis vetustatis atq; peregrinitatis ignari, absurdum & vix
 possibile existimant, quod baui isti fecerunt.

Habemus in his fidei admiranda exemplum, quae multu argumentis elucet. Esi enim mor-
 tum humana arte incurabilem esse norint, a Christo tamen illum curari posse confidunt. Diuinam si-
 ergo in illo potentiam agnoscunt, & Messiam esse credunt, quem omnis generis morbos mirabiliter
 curaturam Isaias praedixerat. Ita verò simul ipsius verbus fidem adhibent, quibus ille omnes, qui la-
 borant & onerati sunt, ad se inuitat, & ad se venientibus refocillationem pollicetur. Deinde est cir-
 cumstantum turbis impediuntur, viam tamen per labores & pericula inueniunt, qua ad Christum
 penetrare possunt, & paralytico medeantur. Sunt haec propria fidei, quibus studere conuenit omnes
 nos, quicunq; pro fidelibus haberi volunt. Et primò quidem Deo firmiter credere oportet, etiamsi ea
 videntur, quae humanis viribus confici non possunt. Vt enim Deo nihil impossibile est, ita nec ipsi qui
 Deo confidunt, eo quod fides Deo sic nos coniungit, vt illius spiritu animemur et iussentemur in gra-
 uissimis tentationibus, & eius auxilio perficiamus quae humanas vires longe superant. Exempla
 huius rei infinita Paulus ad Hebraeos producit. Deinde charitatis igne fides inflammata, quò fit vt
 nulli labores nullaq; pericula subterfugere libeat, dummodo fratres iuuare, & perituros iam Chri-
 sti iustificare possimus. Qui istis operibus conspicui sunt, fidem habent, qualem Iacobus Apostolus

1. Cor. 10
Rom. 7
Psal. 119

Ioan. 15
Heb. 4
Act. 13

Christus docet
praesentibus
phariseis.
Rom. 1
Marc. 8

1. Cor. 2
Act. 18
1. Reg. 19

Paralytici ad
Christum de-
portati histo-
ria

Deut. 22
2. Sam. 11
2. Reg. 1

Exemplum fi-
dei

Isaie 55
Matth. 11

Luce 1
Marc. 9. 18

Hebr. 11
Galat. 5
Iacob. 2

docet, & scriptura passim exigunt. Quod si qui ignavi corpent, fide quidem gloriari poterunt, sed suis Christus nunquam agnosces. Vide Matth. 7. circa finem.

Christus fidem ad se venientium respicit.

Quid verò Christus? Num sermonem suum, quem baud dubie de rebus gravissimis instituit, horum importunitate interrumpi indignatur? Num illos accusat, quod privatam vniuersi bonorum causam publicæ multorum salutis præferant? Minime, quin potius amice excipit, & eos vniuersi potes reddat, qui pro loci incommoditate ipsam nec coram consuevit nec alloqui poterant. Quæ tamen benignitatis causa est? Fidem illorum dicitur respexisse, quam singularem fuisse modo diximus. Et discretè fidem nominant Evangelistæ, non opera, eò quod illa, licet præstantissima sit, ab hypocritis etiam fieri possunt, & si absque fide fiant, peccata potius quam bona opera censeri merentur. Animos enim nostros requirit Christus, nec eos probat, qui ore appropinquant, & labij illum honorant, corde autem longe ab illo absunt. Et absq. fide quenquam ad Deum accedere posse inquit apostolus. Quæ causa est, quod fidem passim exigat, fidem solam respicit, & sibi fidem saluti dæmon pollicetur. Ibi verò non inanem opinionem aut persuasionem incertam nos intelligere oportet, sed firmum certumq. animi assensum, qui nos totos in Christi obedientiam vendicat, & primæ obsequij sese exercit, & ijs quidem, quæ non inani ostentationi seruiunt, sed ad Dei gloriam & proximi utilitatem faciunt.

Rom. 14. Isa. 29. Hebr. 11.

Alieni fides quatenus tuæ uert. Habac. 2. Ezech. 8.

Interim peculiare quiddam est hoc loco, quod eorum fidem Christus respicit, qui per alios adduxerunt, adeo ut aliena fide salutem consecutus fuisse uideri possit. At iustum iustissimæ fide uere propheta testatur, nec filij impij & defectoribus parentum fidem & pietatem prædicat. Ezechiel multis docet. Aliquis tamen ad nos ex aliorum fide fructus redit. Primum enim propter fidem Dei parentum fides liberis ipsorum imputatur, quoad isti non manifesti defectores fuerint. Sic filias propter fædus & promissionem Abrahamo datam pro suo populo Deus agnouit. Sic liberi ex impari coniugio nascuntur, sanctos uocat Paulus, eò quod alteri ex parentibus Christiani uideantur. Deinde quia fideles pro omnibus orare solent, ut & ipsi salutis cognitione illuminentur. Deo autem illorum preces exaudit, multus ex illis fructus ad alios quoq. redire consuevit. Constat itaq. Deum propter electos suos mundum uniuersum seruare, et propter eosdem impij interdum pareri, & sua iudicia differre, sicuti Loti historia multiuariam testatur. Quoad uero præteritæ causæ, paralyticum quoq. fide præditum fuisse dicimus cum illum pro filio agnoscat Christus, & eorum peccatorum remissionem denunciet, quæ non nisi per fidem percipi potest. At tamen baculum in fidem iustissimum Evangelistæ commendant, ut & illos ornent, & exemplo isto doceant, quanti fieri debent bonorum & piorum conuersatio. Ne enim propter rebelles aliquot, nisi publica auctoritate celebrantur, publicæ calamitates ueniunt. Ita in paucorum piorum gratiam multos etiam indigni demerent. Magni ergo faciamus ueros Christi fideles, & illum aliquando remuneratorem liberissimum experiemur.

Paralytico peccata remittit Christus.

Porrò ad paralyticum conuersus, illum solatur, & de salute ipsius agere incipit. Filius (inquit) bono animo esto, remittuntur tibi peccata tua. Poterat hoc intempestiua admodum promissio, & solatio inepta uideri. Sed ad ipsam morbi causam penetrat Christus, ut solida esse posset miseris illi salus, & plus largitur quam ipse sperare auderet. Quin credibile est, eorum non tam corporalis laboribus quam peccatorum suorum conscientia excruciatum, de reconciliatione cum Deo tam premorsu sollicitum fuisse, id quod Christum, qui cordium scrutator est, minime latere potuit.

Cause morborum peccata. Deut. 28. Rom. 5. 1. Cor. 11.

Quo loco admonemur, morborum causas ex peccatis oriri. In lege enim impij transgressores illos Deus minatur, & morbos vna cum morte per peccatum in mundum intrauisse constat. Et hoc quod alibi paralytico abs se curato Christus dicit: Ecce, sanus factus es, ne possit peccata, per quæ deterius tibi contingat. Et Corinthios propter Cæna dominica ab usum peste offensus fuisse, Paulus testatur. Prodest hæc nouisse & frequenter medicari, ut in morbis de peccatorum remissione & reconciliatione cum Deo ante omnia solliciti, non corporum modo, verum etiam animarum salutem cogitemus. Vidit hoc Dauid, quando in grauissimis morbis de Deo iram, quam ex peccatorum confessione sentiebat, maxime conqueritur. At hodie pleriq. a medicina initium faciunt, nec quicquam de peccatis & illorū expiatione cogitant, nec ad Deum conuertuntur, nec illius opem ex animo implorant. Nam regē imitantes, quæ hoc nomine scriptura reprehendit. Ita uerò restantur, quam secunde Deum

Psal. 6. 38. 39. 1. Par. 16.

negligent
excitari
re pericu
Ceter
fium uo
dem pen
mar. At
bus quid
reamur,
reum h
& simi
cata tua.
& satisf
rius debe
rant. At
meritum
& in ome
bonitate
auglor.

negligent, dum prospera valetudine vtuntur, quando ne morbis quidem, ve illius fauorem inquirat, peccati possunt. Liberantur sane interdum ex morbis et afflictionibus, sed ita liberantur, vt grauiora pericula incurrant, dum Dei beneficium non agnoscent, et illo turpiter abutuntur.

Ceterum singularem considerationem Christi verba merentur, quibus agrum consolatur. Primò peccatorē pro filium vocat, et ita grauisimam tentationi medetur. Dum enim peccatorum conscientia et eorum filio agnoscit. Penes excruciamur, hoc potissimum nos angit, quòd nos indignos esse scimus, qui filij Dei dicamur. At peccata non oblitare docet Christus, dummodo apud ipsum remissionem queramus. Facit hoc quòd in dominica oratione Deum patrem nostrum dicimus, licet paulò post nos debitores esse fatemur, et pro debitorum remissione anxie oremus. Deinde bono animo esse iubet, vti apud Mattheum habetur. Ita verò fidem exigit, sine qua inter conscientie astus nemo bono animo esse potest. et simul peccatorum remissionem nobis ex fide obtingere docet. Addit enim: Remittuntur tibi peccata tua. Remittendi verbo gratuitam condonationem exprimit, et omnem tollit de proprijs meritis et satisfactiōibus gloriandi occasionem. Multa enim hic concurrunt, quae salutem vel operum meritis debent, vel peccata morbis et afflictionibus expiari, incautis et ositantibus persuadere poterant. At gratuita remissionis meminit, vt nos nò ex operibus nostris, sed mera Dei gratia per ipsius meritum ex fide iustificari intelligamus. In cuius dogmatis assertionem Apostoli passim verfantur, et ita omnes eos confutant, qui hominum viribus et meritis quicquam tribuunt. Nostrum est, Dei bonitatem agnoscere, et in Christo querere quaecumq; nostra salui seruiunt: cui debetur benedictio, honor, gloria et potestas in aeternum. Amen.

Peccatorē pro filio agnoscit Christus. Remissio peccatorum gratuita. Ephes. 3. Rom. 3. 11. et 8.

Erant autem illic quidam ex scribis sedentes, et cogitantes in cordibus suis: Quid hic sic loquitur blasphemias? Quis potest remittere peccata nisi solus Deus? Et protinus ubi cognouisset Iesus spiritu suo, quòd sic cogitarent intra sese, dicit illis: Quid ista cogitatis in cordibus uestris? Vtrum est facilius dicere paralytico, Remittuntur tibi peccata tua: an dicere, Surge, et tolle grabbatum tuum, et ambula? Vt autem sciatis, quòd filius hominis habet potestatem in terra remittendi peccata, ait paralytico: Tibi dico, surge ac tolle grabbatum tuum, et abi in domum tuā. Et statim surrexit, sublatoq; grabbato egressus est in conspectu omnium, aded ut stupeficerent omnes, et glorificarent Deum, dicentes: Nunquam sic uidimus.

Sicut Dominus noster Iesus Christus miraculosis operibus se saluatorem nostrum esse declarat: Ita in istis non absq; Dei providentia multa occurrunt, quae quid nobis faciendum sit, docent, et usum praesentis loci. Nam quia illi nobis acquisiuit, consortes fieri velimus. Et hoc videre in praesentis miraculi historia. Nuper enim in iis, qui paralyticum Christo adduxerunt, verae fidei exemplum habuimus. In Christo autem singularis bonitas elucet, quae ad se venientes amice excepit, et aegrotanti peccatorum remissionem liberatim promisit, vt ita sublatis morbi causis, illum quoque cadere necesse esset. At quòd verbo promisit, nunc re ipsa praestat, seq; verum tum corporis tum animae medicum et saluatorem esse, aduersus hostium suorum calumnias euidentissimo miraculo probat. Cuius hic nobis usus esse debet, vt hoc vno nitentes, illorum calumnias minime audiamus, qui bodie adhuc illius saluificam virtutem negare non verentur.

Principio scribae producuntur, qui Christo de his agendi occasionem praebuerunt. Displicet illis scribae aduersum liberalem et gratuitam remissionis peccatorum promissio, et licet inera conscientias suas conuicti, sus gratitatem illi palam obloqui non ausunt, in cordibus tamē suis pessimè de illo sentiunt, et blasphemie accusant: eo nimirum nomine, quòd absolutam remittendi peccata potestatem sibi vendicarent. Et sanè nec respicere nec praeter rationem colligunt. Constat enim blasphemus esse, quotquot quae solius Dei sunt scriptis tribuunt. Ita enim Deo sese aequales faciunt, et illius gloriae derogant, quando illam in iniurias et corruptioni obnoxias creaturas cadere posse existimant. At peccatorum remissionem penes

Argumentum sentis loci. peccatorū remissionem murrant.